

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-11-2022

«Perquè no he baixat del cel per fer la meua voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat. I la voluntat del qui m'ha enviat és aquesta: que jo no perdi res d'allò que ell m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia. Perquè aquesta és la voluntat del meu Pare: que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia» (Jn 6, 38-40).

No s'ha de perdre res del que el Pare ha confiat al seu Fill Jesús, és la consigna que ha rebut. Nosaltres som l'objecte de la cura del Pare. I Jesús no s'oblida de ningú, a tots els promet la resurrecció "l'últim dia".

Aquesta és la nostra esperança. I si la certesa d'haver de morir ens entristeix, la promesa de la futura immortalitat ens consola. La litúrgia de difunts ens ho repeteix: "Als teus fidels, Senyor, la vida no els és treta, sinó transformada. Mentre es destrueix l'estada d'aquest exili terrenal, es prepara una estada eterna al cel".

Aquest mes de novembre, recordant els fidels difunts, estem convidats a meditar sobre la mort. Podríem dir que aquest mes de novembre és "pedagògic", perquè ens recorda l'única realitat certa per a tothom. Tard o d'hora, tots "ens adormirem" i despertarem "amb el Senyor", jutge misericordiós. Per això el novembre és també un mes "d'esperança": la que ens obre a l'horitzó infinit de l'amor de Déu Pare i de la seva santa voluntat. Ell va prometre que tot aquell que cregui en el seu Fill tindrà la vida eterna.

Sabem que la mort és, per a tothom, un misteri humanament incomprensible i impenetrable. Però els qui creuen en Crist miren la mort amb ulls diferents dels qui no creuen. La mort és com "un vol" a l'eternitat. És la "germana mort", com per a Francesc d'Assís. Els llaços que lliguen a la terra es trenquen. La pesada cadena que ens uneix a aquest món es destrueix. Es produeix l'alliberament d'un cos destinat a morir.

La terra no és la última casa per a nosaltres, és el lloc de l'espera: és el lloc de viure plenament en el Senyor, amb la mirada cap al Cel. Allí contemplarem Déu "cara a cara".

A la llum de la fe cristiana, la mort és el pas obligat per al més enllà. Allí ja no hi ha necessitat de fe i esperança. Allí només queda la caritat. I la caritat permet als qui "segueixen l'Anyell" unir-se al cant dels "quatre éssers vivents" que proclamen: "Sant, sant, sant és el Senyor Déu Totpoderós" (Apocalipsi 4,8). Mentre que aquí, a la terra, l'Església "en camí" s'uneix al mateix cant de lloança: "Te Deum laudamus, te Dominum confitemur... A tu, oh Déu, et lloem; a tu, Senyor, et reconeixem". I així, Cel i terra junts lloen aquest Déu que els "morts en el Senyor" contemplen en la seva esplendor.

Al peu de la creu, Jesús va donar Maria a Joan. Tot el poble de Déu és present a l'apòstol, que acull Maria com a mare.

Nosaltres, que som a l'exili "en aquesta vall de llàgrimes", hem après a invocar-la de manera molt especial com "la Mare de Déu, que prega per nosaltres pecadors, ara i a l'hora de la nostra mort".

Invoquem-la sovint, per poder-la assolir a la glòria, passant juntament amb Jesús d'aquest món al Pare, unint-nos així a les files dels escollits, a santa Gemma Galgani, a Magdalena Aulina, serventa de Déu.

Magdalena exhortava contínuament a recordar que el Senyor ens pot cridar a la vida eterna en qualsevol moment. "Penseu-ho. Mediteu-ho. Que bo és el pensament de la mort per a l'ànima!". I, dirigint-se directament a la "mort benaurada", deia: "Tu ets la missatgera de Déu. Tu trenques les cadenes que ens lliguen a l'exili. Tu ens portes l'anunci que ha arribat l'hora de les noces eternes. Tu ens dones ales per volar cap al Creador".

